

Kupla Kimallaa

Sitä voisi äkkipäätä kuvitella, että kun on tullut aiemmin kehua Kuplaa melko estottomasti, sitä ei enää kehtaisi. Tämä, kalliit ystävät, on harhaluulo.

Taas on nimittäin viritettävä sama virsi todella korkeatasoisista lehdistä. Nokkani alla ovat numerot 11 ja 12, jotka ovat esimerkkejä siitä, mihin suomalainen sarjakuva pystyy. Hyvä Suomi!

Aloitetaanpa kronologisesti numerosta 11. Kantta koristaa lehden uuden suosikkipojun **Naski Rytöhongan** virnuileva naama kolmen kuvan paneelissa. Sisäkannessa löytyy sitten itse tarina, asian ytimeen iskevä Aloysius Kolli.

ARKIPÄIVÄN EGOTRIIPPI

Rytöhönka sekä piirtää hyvin että tajuaa sarjakuvakerronnan päälle. Itseäni viehättää vanha kunnon metataso, piirtäjä on mukana sarjassa, todellisuus ja sarjakuvahahmo sotketaan onnistuneesti keskenään. Ja näiden taitojen peittoon ei jää villakoiran ydin: suomalaisen sarjakuvataiteilijan asema.

Kirsikkana pohjalla on vielä piirtäjän luonnehdinta itsestään, viivan ensimmäisyydestään. Se on tosi, comésinomainen mieleeni tullut sarjakuvataiteilija Rytöhongan esikuvaksi ja idoliksi on eittämättä maaginen **Didier Comés**.

Vaikutteet ovat joissain sarjoissa jopa hiukan liiankin selvät, esimerkiksi numeron 12 sarjassa Da capo al fine. Siinä piirtäjän kyvykyys ja tavoiteltu teho eivät ole aivan täydellisessä balanssissa, vaikka juttu mitä muikkein onkin.

Ei piirtäjäesikuvien pitäminen ja heidän antamiensa vaikutteiden läpinäkyminen ole yhtään pahasta, väittäisin jopa päinvastoin. Alkutaipaleen piirtäjälle on tärkeää tutkia muiden töitä ja kokeilla monenlaista löytääkseen omimman kerrontatansa. Oleellista onkin keneltä niitä vaikutteita ottaa, ja pystyykö niistä saamaan mitään irti, mitään omaa.

Comés on piirtäjä parhaasta päästä ja hänen arvostamisensa

osoittaa hyvää makua. Ja Rytöhönka saa hänestä irti jotain omaansa, lankeamatta hänen maaneereihinsa. Ja kaikki Rytöhongan sarjat eivät ole comésmaisia, huomattaapa sekin.

Kupla 12 onkin oikea hommagé à la Rytöhönka. Siihen on mahdollista hänen loistokkaat Prologinsa ja Epiloginsa.

Kyseessä on kaksi kohtaamista. Prologissa Aloysius Kolli tulee tapaamaan piirtäjänsä ja kertoo olevansa kyllästynyt keikkumaan hänen tylsissä sarjakuvissaan. Hän ruotii saadun kritiikin ja ilmoittaa ultimaatuminsa: joko seuraava sarjakuva on parempi tai hän kävelee firmasta ulos.

Tämähän upposi minuun kuin sula veitsi kuumaan voihin! Just näin se pitää tehdä, tytöt ja pojat. Sarjakuvantekijät käyttäkööt omaa ilmaisumuotoaan! Todellisuus on tarua ihmeellisempi!

Huipennus löytyykin sitten takasivun Epilogista. Aloysius ja Rytöhönka ovat sopineet riitansa ja sen kunniaksi saapuvat perseet olalla tervehtimään ystävänsä Myllykoskea. Avausrepliikit jo ker-



← RYTÖHONKA ↓ ÄIJÄLÄ



tovat mistä on kyse: "Pimuni oli-kin kermaani eikä suinkaan armaani" ja "hoilon hoilon".

Siinäpä se.

Ei sen ihmeellisempää, mutta silti niin ihmeellistä. Maailma on täynnä potentiaalisia sarjakuvia, simmut vaan auki! Hyvä Suomi! Hyvä Rytöhönka!

ENTÄS MUUTA?

Numerossa 11 on julkaistu muutama suvullinen **Pentti Nuortimon** Tahavo-strippejä. Ne ovat taattua laatutavaraa, muutaman grafiikka on jopa totuttuakin hui-mempaa.

Stripeistä voimme seurata Tahavon kuolinkamppailua. Lehti antoi ymmärtää mieron tien sopivan Tahavolle paremmin ja niinpä jo eräässä stripissä Tahavo pyöräilee kohti auringonlaskua luullen olevansa Kalevan sivuilla viimeistä kertaa.

Mutta kituminen jatkui vielä kuusi strippiä. Niissä Pentti ottaakin selvästi kantaa samaansa parautteeseen. Kun Tahavolle kirjoittaa "ystävänä", kertoen ettei ole tajunnut puoliakaan jutuista, vastaa Tahavo saman pulman vaivaavan päätoimittajaa, toimituspäällikköä ja toimitusjohtajaa, pienen miettimisen jälkeen itseäänkin.

Mutta hautajaiset ovat komeat. Tahavo saa oman hautakoukon Pogon, Pekon ja muiden joukkoon. Suosikiltaan Mauri Kunnakselta Pentti on saanut mieliteon hautakirjoituksen riimittelyyn.

Näin loppui 314 stripin maallinen vaellus. Toivottavasti vain toistaiseksi, sillä Tahavo on laatu-sarjakuvaa. Hyvä Pentti!



JA MUUTA MANNAA

Numero 12 julkaisee taas tuhdin paketin Jopen puolipohjaa. **Jorma Pitkäsen** nerokkuus näkyy siitä selvästi. Hyvin suppeasta ja rajatusta aiheesta hän pystyy vääntämään tusinoittain toisistaan poikkeavia vitsejä.

Ja Puolipohjan maailmankuva on aina valoisa, vaikka sitä ei ulkopuolinen ehkä uskoisikaan. Kun hänelle tulee miehinen mies uhoamaan, ettei pidä hänen pirstäker-toimestaan, on hänellä heti pelit-lanne hallussaan: "Tarjoilija, vaihdetaanpa iloisempi pöytäliina." Hyvä Jope!

Saman numeron kansikuvataiteilijana esiintyy Rovaniemellä opiskeleva **Veli-Matti Äijälä**. The Kids -sarja kertoo sangen koruttomasti punk-bändin keikasta, lie-neekö hänen Terveet kädet -bändinsä tulevaisuudenkuva.

Sarja on graafisesti hyvä, valoa ja varjoa on käytetty osaavasti. Viehättävää on lisäksi se, että siinä ei näennäisesti kerrota mitään.

Toivottavasti saamme jatkoa kolmannen sivun lopussa olevan kainon lupauksen myötä. Hyvä Veli-Matti!

EI SE VIELÄ TÄHÄN LOPU!

Mukana on myös **Pekka Manninen** tarinalla, joka ei kuulu hänen parhaimpiinsa, joten se siitä.

Matti-Pekka Ratialta on julkaistu Koivutie 5, graafisesti mukiinmenevä, joskin jäykähkö sarjakuva. Mutta se tarina. Se on aivan liian yksioikoinen ja osoitteleva, liian helppoihin ratkaisuihin turvautuva.

Harri Sarri taas nostaa vanhan kunnon velmun Ludwig Wittgensteinin parrasvaloihin. Viisisivuisessa Kielipeleissä teksti on lainattu Wittgensteinilta ja kuvat toimivat taustana.

Suhtaudun tähän hiukan ristiriitaisesti. Idea on silkkaa sipulia ja toteutus still-kuvina on sinänsä hyvä. Mutta silti on taas menty yli siitä mistä aita on matalin, masturboiva sisäkkö on mielikuvitusetonta.

NO NIIN!

Onpa tullut jaariteltua, mutta nämä kaksi Kuplaa ovat kaiken sen kehuun arvoisia. Sitkeästi elävät huhut Kuplan uhasta tulla lakautetuksi saavat aina kylmän ringin tiettyyn paikkaan.

Ystävät, nyt otetaan miehestä mittaa! Niin ei saa käydä. Kuplaa kuten muitakin kotimaisia sarjakuvalehtiä on ostettava, eivät ne elä pyhällä hengellä.

Jos pahin pääsee tapahtumaan, emme voi enää edes kysyä: "Mitäs me silloin luettiin, kun ei ollut Kuplaa?"

Hyvä Suomi! Hyvä Kupla! Hyvä kaikki!

Heikki Jokinen



23

Hyvä Heikki! (Toim.huom.)

MOLEMMAT VIIMEISET



TÄMÄ ON VIIMEINEN TAHAVO-SARJAKUVA. LÄHES KAHDEKSAN VUOTTA ON SE LIIKKUNUT NÄILLÄ KULMILLA, MUTTA NYT SEN OLI LÄHPETEÄVÄ.